

**Din seria „Anul Centenar al României și al Românilor”
ROMÂNIA ÎN ȘI DIN NOI..**

În acest an special - centenar 2018 aș dori să înțeleg, mai mult ca oricând, cum funcționează, cum trăiește și viețuiește un stat, relativ tânăr, de numai 100 de ani, de ce anume dispune el și de ce anume mai are încă nevoie.

Și observ că ar fi tare multe, și într-o parte și în cealaltă și că, în fond, el trăiește în și din fiii, membrii și cetățenii săi.

Dar mai constat ceva: că Dumnezeu Preabunul a înzestrat, de fapt, acest neam și popor cu multe calități, (dar) și cu câteva chemări sau misiuni.

În acest fel, bunăoară, remarc faptul că, dincolo de o Românie furată, ciuntită, ciopârțită, mințită, speculată, trădată, prădată, vândută și cumpărată, dezbinată și externalizată, avem și o Românie profundă, sinceră, onestă, discretă dar concretă, modestă dar inteligentă, elegantă și corectă, harnică și darnică, generoasă și ospitalieră, misionară și apologetică, apostolică și creștină!

Da, depinde de noi, de fiecare în parte și de toți laolaltă, în mod colectiv și solidar, cum tratăm această țară, cum abordăm acest popor și cum cinștim sau prețuim acest neam! Probabil că acum ar trebui să înțelegem, mai mult și mai bine ca oricând, menirea noastră, locul, rolul și rostul nostru în interiorul acestui stat, asumându-ne, în mod responsabil, toate aceste atribuții, misiuni ori chemări.

Da, avem misiunea de a contribui la bunul mers al acestui popor, avem chemarea de a cinși această țară, prin tot ceea ce suntem și facem, avem datoria de a prețui acest neam, avem obligația morală de a apăra și de a sluji această țară! Cum? Prin împlinirea datoriei noastre sociale, materiale și profesionale, atunci și acolo unde ni se cere. Prin apărarea/cultivarea valorilor, principiilor și tradițiilor acestui popor, bimilenar, apostolic și voievodal, nu colonial. Prin prețuirea, cu recunoștință sinceră, a tuturor semenilor/conaționalilor noștri, care, prin toată activitatea lor, exemplară și remarcabilă, au contribuit la afirmarea și recunoașterea țării noastre în panoplia tuturor celorlalte state europene și nu numai.

Dacă ar fi să ne oprim doar la un singur exemplu, ar fi acela al tuturor olimpicilor români, pentru care noi, din păcate, facem atât de puțin, prea puțin, dovadă faptul că, aproape toți, cum prind ocazia/oportunitatea, cum pleacă afară, la studii, muncă sau cercetare.

În altă ordine de idei, potrivit zicalei „că în tot răul este și un bine”, v-aș îndemna să vă gândiți, pentru un moment, ce rol providențial, din punct de vedere spiritual, au compatrioții noștri, plecați la muncă, pentru un trai mai bun, unul decent, în străinătate, practic, în toată lumea, dar m-aș opri, mai ales, la cei perindați prin toată Europa, care au construit/constituit, acolo, în țările/statele apusene ale bătrânului continent, adevărate/ veritabile comunități culturale,

religioase și duhovnicești, care, astfel, contribuie, semnificativ, consistent și eficient, la reîncreștinarea Europei, reumplând/repopulând bisericile goale ale Apusului cu Liturghia Bizantină, cu Rugăciunea, cu Postul, cu Privegherea, cu Colindele tradiționale, cu Sfânta Spovedanie și

Dumnezeiasca Împărtașanie, cu Botezul Creștin Ortodox și Nunta noastră ca-n povești, cu ie și port de Românie.

În acest fel, iată, „unde dai și unde crapă”, românii noștri aduc contribuția lor substanțială la dezmoșirea spirituală a bătrânului continent european, a se vedea, în acest sens, toate comunitățile noastre bisericesti - euharistice din Germania, Franța, Austria, Ungaria, Marea Britanie, Belgia, Elveția, Suedia, Norvegia, Danemarca și, îndeosebi, Italia și Spania, unde chiar recent a fost nevoie de alegerea/numirea a doi Arhieri Vicari, care să sporească/ să îmbogățească lucrarea pastoralmisionară, cultural-educativă și caritativfilantropică a Bisericii Ortodoxe Române în Diaspora Românească.

Da, România este (în) fiecare dintre noi, și după cum suntem noi, fiecare în parte, așa este și această țară, corectă sau nu, umilă, umilită sau nu, demnă sau nu, onestă sau nu, cinstită sau nu, ignorantă, arogantă și superficială sau nu, mutilată, integră, întreagă sau nu, sinceră, responsabilă și serioasă sau nu!

Într-un cuvânt, noi alcătuim/ formăm neamul, poporul, statul și țara, cu alte cuvinte, să nu (mai) așteptăm de la alții, de oriunde și de aiurea, să ne facă nouă ordine și curățenie în casă și în țară, să ne pună nouă în bună rânduială și dreaptă

cuviință viața, altfel zis, să avem puterea, tăria, capacitatea și chiar competența să ne stabilim singuri proiectele, regulile, principiile și, în special, prioritățile, să fim în stare a spune da (numai) acolo și atunci când trebuie spus da și nu acolo și atunci când situația o cere, adică „ce este da să fie da iar ce este nu să rămână nu!”.

Atât și nimic mai mult sau nimic altceva.

În altă ordine de idei, mă întorc, insist și repet că, între și printre multe altele, în acest an special, pentru noi, românii, anul nostru centenar, poate ar fi tare bine, mai mult ca oricând, să ne reîntoarcem la exemple, la modele, la valorile caracteriale umane, adică la oamenii frumoși, sinceri, curați, cinștiți, drepti și onești din această țară. Adică, ar fi tare folositor dacă i-am respecta mai mult, dacă i-am studia mai temeinic, dacă i-am întreba și cerceta mai des, într-un duh al recunoștinței și al prețuirii, al respectului și responsabilizării noastre, peste tot și întotdeauna, raportându-ne la înaintașii noștri, la dascălii, învățătorii și profesorii noștri, la părinții și frații noștri, la colegii și duhovnicii noștri, însă toate acestea să le facem nu doar de ocazie sau de conjunctură, nu doar de moment sau din interes ci cât mai des și cât mai serios ori sincer, fără ipocrizie sau fățarnicie. Mai mult decât atât, în și din acest an începând poate ar fi minunat dacă am mai lăsa la o parte toate hachițele și cusururile noastre, personale și interpersonale, toate urzelile și bârfele dintre noi, toate apucăturile sau gesturile pline de egoism, individualism, mânie, frustrare, dezbinare, răutate și invidie, ajungând să fim, în mod consistent și eficient, mai altruști, mai solidari, mai adunați, nu atât de împrăștiați și de risipiți, și la propriu și la figurat, într-un cuvânt, în sfârșit, mai uniți, cu adevărat uniți, abandonând toate gândurile și faptele noastre, care au dus la zicala, dureroasă și tristă că noi abia așteptăm nu să moară capra vecinului ci, mai abitir, să moară vecinul și să ne rămână nouă capra, fără să înțelegem că, de fapt, în atare condiții, nu facem altceva decât „să defilăm separat și să pierdem în comun!” sau, datorită orgoliului și vanității noastre, mai ajungem la o situație, anume: „ai dreptate și tu, și tu, nu te lăsa nici tu, nici tu!”, și o ținem tot așa, într-un conflict permanent și o contradicție continuă!

Poate că, măcar acum, în aceste momente și în acest an deosebit trebuie să ne aducem, mai mult ca oricând, aminte că „tatăl minciunii este tatăl dezbinării” și că dușmanul nostru atâta așteaptă: „să împartă, să dezbine și să stăpânească!”. Urmând exemplul și pilda oamenilor serioși, sinceri, competenți, eficienți și responsabili din această țară, de ieri și de azi, indiferent de vârsta lor, de statutul lor material, social, cultural sau intelectual, cred că ar fi timpul să ne punem serios pe treabă, să ne ocupăm de lucruri realiste, adevărate, autentice și profunde, uitând/ignorând cu desăvârșire zicala că „merge și așa!”, să începem să cultivăm, valoarea, demnitatea, onestitatea și onoarea, abordându-le/ transformându-le în adevărate principii sau norme călăuzitoare de viață, după cum au procedat toți oamenii, discreți dar concreți, ai acestui neam românesc, care nu au făcut „din mila sfântului doar umbră pământului”, ci au lăsat realizări, împliniri, fapte, activități și acțiuni

care, pe bună dreptate, le conferă aura de sfânt sau efigia de erou.

Cu alte cuvinte, la toți acești oameni funcționa îndemnul conform căruia „ce poți face astăzi nu lăsa mâine!”, spre deosebire de unii dintre noi care credem că, dacă amânăm pe mâine, poate nu mai trebuie făcut.

Și, mai mult decât atât, ei făceau, lucrau împreună, în echipă, în același duh, într-o singură/comună suflare.

Bineînțeles, au mai fost și alte multe, variate și diverse momente/ evenimente, lucrări, împliniri și realizări, toate grăitoare, relevante și elocvente, în acest sens însă vin să întreb eu, unul, aici și acum: ce am învățat/ce am reținut noi toți din toate acestea, cu ce neam ales, care sunt foloasele/ rezultatele, culturale, spirituale și duhovnicești pe care le-am deprins noi din toate acestea? Există, au rămas/s-au păstrat ele, undeva, cu adevărat? Vom fi și noi, de aici înainte, mai curajoși, mai uniți, mai demni, mai corecți, mai onești, mai cinstiți, mai altruști decât până acum, ca neam, ca popor, adică vom reține și asimila ceva de la toți acești înaintași și eroi ai noștri, între care și protagoniștii acestei lucrări, sau vom reveni la vechile noastre metehne, defilând separat și pierzând în comun, ca până acum? Cu alte cuvinte, în anul centenar - 2018 al unității noastre naționale, când tânărul nostru stat românesc împlinește/aniversează primii 100 de ani, vom învăța, oare, să nu mai fim atât de dezbinați, atât de frustrați, atât de complexați, atât de încrâncenați, atât de invidioși, atât de egoiști, atât de răzbunători, atât de fragili și atât de vulnerabili?

Da, adevărat, multă lume, din toate colțurile lumii, a admirat și admiră, în continuare, spontaneitatea noastră din unele momente ale istoriei, generozitatea sau ospitalitatea noastră, cultura, spiritualitatea și civilizația noastră, ca neam/ca popor, însă, din păcate, de cele mai multe ori sunt nevoiți să se oprească, astăzi cel puțin, numai la atât, fiindcă de purtare constantă, perseverență și consecvență susținută și întemeiată nu (mai) poate fi vorba!

De ce oare?

Deoarece, între altele, ne trezim/ ne revenim prea târziu, uneori mult prea târziu, având această slăbiciune ori neputință de a-i aprecia/admira pe conaționali/concetățenii noștri fie după ce nu mai sunt printre noi, pământenii, fie după ce au ajuns în exil sau în refugiu - cum, iată, a fost (și) cazul Regelui Mihai I al României, fie după ce au ajuns în pușcăriile comuniste, în program-uri, gulag-uri și holocaust-uri, fie după ce s-au perindat în tot felul de peregrinări și emigrări pe întregul mapamond, pentru obținerea/câștigarea unui respect, cuvenit și binemeritat, a unui venit mai bun/a unui trai mai decent și a unei pâini mai bune/mai albe sau mai proaspete, când și pe ei de noi și pe noi de ei îi cuprinde și ne cuprinde dorul, regretul și jalea, mai cu seamă atunci când conștientizăm faptul, trist și dureros, că au lăsat acasă copii supărați, marcați și afectați și, poate, chiar familii îndurerate și destrămate și, nu doar atât, ci au (mai) lăsat o țară fără forță de muncă, calificată și chiar necalificată, de am ajuns să-i angajăm, în locul lor, pe alții, de pe alte meridiane?!

În concluzie, vin, iarăși, să întreb, aici și acum: care este proiectul nostru de țară pentru anul centenar - 2018 și nu numai, afară de aniversări/ comemorări și manifestări cultural - spiritual - naționale, pline de festivism, desigur, binevenite și ele, adică mă gândesc la un demers/deziderat fiabil și viabil, eficient, consistent și suficient, complex și complet?!

Avem. Există oare așa ceva?

Dacă da, unde este și cum arată acest proiect?

Dacă nu, ce mai așteptăm sau, mai bine zis: de ce mai amânăm/întârziem acest lucru?

Căci dacă nu, dacă încă nu ne-am trezit din beția aceasta cotidiană și nu ne-am revenit din amorțeala aceasta generalizată, apoi să știm cu toții, fraților, că zadarnic a fost curajul și bărbăția eroilor, zadarnic a fost eroismul și credincioșia mărturisitorilor, zadarnică a fost toată implicarea și determinarea marilor bărbați de stat ai acestei țări, altminteri dăruită și binecuvântată de Dumnezeu, zadarnică a fost loialitatea și fidelitatea regelui, altfel spus, zadarnică toată această spontaneitate a noastră, altminteri minunată, de-a dreptul spectaculoasă și plină de entuziasm, însă lipsită de substanță, seriozitate, consistență și consecvență, una argumentată, justificată și determinată, corect asumată și sincer responsabilizată.

Așadar, în încheierea acestui eseu, evocându-i, în continuare, pe eroi, pomenindu-i pe martiri, cinstindu-i pe toți făuritorii Marii noastre Uniri de la 1918, afirm/susțin că trebuie totuși să facem un pas înainte, adică mai departe, dincolo de focul de paie, ajungând, deci, să ne respectăm între noi înșine, fără a ne mai sabota, șantaja, calomnia, descuraja, răzbuna și marginaliza în mod reciproc, cu alte cuvinte, haideți să ne apucăm serios, asumat și responsabil de treabă, căci curajul, bărbăția, credincioșia, patriotismul și eroismul nu trebuie să fie niște calități ori virtuți trecute și perimate ci, mai ales, prezente și, îndeosebi, viitoare. Fiindcă numai în acest mod vom putea vorbi, în viitor, aieva, de o Românie a copiilor noștri, nefurată, nemișcată, netrădată, neprădată, nevândută și necumpărată, adică de o Românie integră, întregă, onestă și demnă, corectă și prosperă, curată și elegantă, responsabilă și profundă, serioasă, sinceră și autentică, altfel „rătăcirea de pe urmă va fi mai rea decât cea dintâi!”. Și, dacă ar mai fi de adăugat încă ceva, poate ar mai fi un îndemn de reiterat, acela, adresat, în chip profetic, de către Nicolae Iorga, destinat celor din fruntea/conducerea țării, de atunci și de acum: „Țineți aproape de popor ca să nu rătăciți!”. Iar noi, toți, laolaltă, să ținem aproape de Dumnezeu, măcar din același motiv sau același considerent și, apoi, desigur, să ținem unii la alții, unii cu alții și unii de alții. Căci, „unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere/unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește!”. Ce bine ar fi dacă acest vers ar fi un principiu de viață și de moarte!

Altfel spus, unirea și unitatea noastră nu trebuie să constituie doar o referință simbolică, istorică, comemorativă și omagială ci să ajungă a fi un demers concret, un deziderat continuu sau o permanentizare consistentă, substanțială, durabilă, stabilă, statornică și eficientă, căci numai astfel vom mai rezista, numai așa ne mai putem menține și salva.

Până una alta, însă, dea Domnul Dumnezeu Preamilostivul să trăiască România în și din noi!

Dr. STELIAN GOMBOȘ

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură
